

Júlia

Abby Green

Fókuszban a szerelem

Susan Mallery

Kő-papír-olló

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Abby Green, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A Júlia 805. eredeti címe: *The Innocent Behind the Scandal*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© *Susan Mallery Inc., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A Júlia 806. eredeti címe: *The Substitute Millionaire*

(Harlequin, Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 805-806. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-894-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Abby Green

Fókuszban a szerelem

1. FEJEZET

Párizs

Ő volt a legszebb férfi, akit Zoe Collins valaha látott, és ez a párizsi divathéten nem volt semmi.

Az egész hét legfontosabb eseménye következett. Zoe-t a világ minden tájáról érkező gazdagok és híresek vették körül. Az a férfi, aki megragadta a figyelmét, az első sorban ült. Rendkívül befolyásos ember lehetett.

Zoe kényszerítette magát, hogy elfordítsa róla a tekintetét. Kíváncsiságtól hajtva körülnézett a nagyteremben. A hatalmas teret mesebeli erdei jelenetnek rendezték be, a kifutón valódi fák álltak. A teremben finom parfümillat terjengett. A sok vendég türelmetlenül várta, hogy végre elkezdődjön a műsor.

Zoe szíve izgatottan kalapált.

A Grand Palais előtt állt, és fotózta a vörös szőnyegen végigvonuló influenzaszereket. Véletlenül meglátta, hogy a kiszolgáló személyzet egyik tagja egy kis oldalajtón keresztül kijött cigarettázni. Amikor visszament a házba, véletlenül nyitva hagyta az ajtót.

Mérlegelte, milyenek az esélyei arra, hogy bejusson az épületbe. Ha sikerül odajutnia a kifutó végén zsúfolódó profi fotósokhoz, talán még arról is meg tudja győzni őket, hogy közéjük tartozik.

Valójában csak amatőr fotós volt, mindent magától tanult. Még nem volt elég jó ahhoz, hogy meghívják a párizsi divathétre.

Zoe megrázta magát, besurrant a résnyire nyitva maradt ajtón, és valóban sikerült beférkőznie a hivatalos meghívóval rendelkező fotósok csoportjába. Néhány szkeptikus pillantást azért kapott tőlük. Remélhetőleg senkinek sem tűnik fel, hogy nem lóg a nyakában sajtóigazolvány...

Kicsit előrehajolt, hogy az arcát vállig érő haja mögé rejtse. Hihetetlenül izgatott volt. Még soha nem járt divatbemutatón, de régóta álmódott arról, hogy egyszer előben is megtapasztalja. Arról is álmodozott, hogy híres divatfotós lesz. Órákig tudta lapozgatni a magazinokat, csodálta a tervezők és sztárfotósok munkáit.

A verseny nagyon kemény volt ebben az iparágban. Kapcsolatok és a szükséges tapasztalat nélkül tulajdonképpen lehetetlen volt bekerülni.

Zoe nem tudott ellenállni a kísértésnek, és ismét az első sorban ülő férfira pillantott, bár jobb lett volna, ha nem vonja el a figyelmét.

A szívverése kissé felgyorsult, ahogy a férfira nézett. Nemcsak szexi volt, hanem lenyűgöző kisugárzással is rendelkezett. Nem szólt senkihez, és nem is nézett körül, csak időnként rápillantott a mobiltelefonjára. Távolságtartónak tűnt.

Nagyon magas lehetett, mert a jelenlétével teljesen betöltötte a körülötte lévő teret. Karcsú és széles vállú volt. A haja sötétszőke, nagyon rövid, majdnem olyan, mint a katonai frizura. Vonásai férfiasak voltak, amitől klasszikusan jóképűnek tűnt.

A lány ösztönösen felemelte a fényképezőgépét, és a keresőbe nézett. A lélegzete is elakadt. A nagyítástól a férfi még vonzóbbnak tűnt.

Magas arccsontja, markáns álla, lenyűgöző szeme és gyönyörű szája volt. A bőre világos olívaszínű. Határozott állán háromnapos borosta látszott. Úgy nézett ki, mint akivel nem lehet tréfálni.

A férfi hirtelen megfordult, és egyenesen Zoe-ra nézett.

A szeme sötétszürke volt, és hideg, kemény tekintete fogva tartotta a lányt.

Zoe gondolkodás nélkül megnyomta az exponáló gombot. A fényképezőgépe kattogó hangot hallatott, miközben megörökítette a férfi figyelő tekintetét.

Mielőtt Zoe leengedte volna a kamerát, felfordulás tört ki körülötte. Hirtelen megragadták a karjánál fogva.

– Mi a fenéért fotóz engem?

A hangja mély és férfias, tökéletesen illik hozzá, állapította meg Zoe elbűvölten. Enyhe akcentussal beszélt, és még magasabb volt, mint amire a lány számított. Legalább egy méter kilencven centi... Ő maga csak egy méter hatvanöt volt.

A férfi tetőtől talpig végigmérte.

– Ki maga? És hol a sajtóigazolványa?

Zoe nagyot nyelt, és azt motyogta:

– Nekem... nekem nincs.

Hallotta a felháborodott morgolódást a fotósok között, és elvörösödött a szégyentől.

– Őszintén sajnálom. Felfedeztem egy nyitott oldalajtót, és...

A férfi felhorkant.

– Azt hitte, hogy kihasználhatja a lehetőséget, hogy illetéktelenül bejusson? – Még mindig a karját fogva a kijárat felé tolt a lányt.

Zoe arca égett a szégyentől.

Kinek képzeli magát ez a fickó? Vannak rosszabb dolgok is, mint besurranni egy divatbemutatóra...

A vendégek, akiknek a széksorai mellett elhaladtak, sietve behúzták a lábukat, és becsmérlő pillantásokkal méregették a lányt. Amikor végre a terem másik oldalára értek, Zoe kiszabadította magát a férfi szorításából.

A biztonsági személyzet néhány tagja időközben észrevette őket, és már úton volt feléjük. A jóképű idegen azonban felemelte a kezét, mire a férfiak határozatlanul megálltak.

Zoe lélegzet-visszafojtva nézett fel rá. Adrenalin száguldott az ereiben, és a hátán borzongás futott végig.

– Kicsoda maga? – kérdezte, és megdörzsölte azt a helyet, ahol a férfi megfogta a karját.

Nem kapott választ, ehelyett az idegen a fényképezőgépet nyúlt. Mielőtt a lány megállíthatta volna, már a nyakába is akasztotta.

– Hé, az az én gépem! – kiáltotta Zoe dühösen, és megpróbálta elvenni tőle. – Nem teheti meg, hogy csak úgy...

Elborzadva figyelte, ahogy a férfi ügyesen, egy kézzel végigpörgeti a memóriakártyán lévő fotókat. Csak egyetlen képet készített az épületen belül – azt, amelyiken ez a pasi látható.

– Ezt megtartom – mondta az idegen, és felemelte a kamerát. Aztán hozzátette: – Most pedig elmehet.

Zoe jéggé dermedt.

– De nem veheti el tőlem csak úgy a fényképezőgépet! Az az enyém!

Ez volt a legértékesebb tulajdona. Az apjától maradt rá, és mindenhová elkísérte Zoe-t.

Gyorsan folytatta, hogy elhessegesse a nemkívánatos emlékeket:

– Maga a biztonsági szolgálat tagja? Kitörölheti az összes fényképet, nem érdekel, de a fényképezőgépet vissza kell kapnom. Kérem!

Érezte, hogy pánik tör fel benne, és könyörögve kinyújtotta a kezét a kameráért.

A férfi szkeptikusan nézett rá.

– Nem tudja, ki vagyok? – kérdezte hitetlenkedve.

Zoe megrázta a fejét. Nem sokat tudott a zenei életről, és ritkán olvasott pletykalapokat, de abban biztos volt, hogy a férfi nem énekes vagy színész. Ennek ellenére valahogy mégis ismerősnek tűnt neki. Talán modell, ahhoz elég jól néz ki.

– Nem a biztonsági szolgálat tagja? – kérdezte bizonytalanul.

– Maks Marchetti vagyok.

Egy pillanatig némán néztek egymásra.

Zoe-t rémület járta át, és kérdően felvonta a szemöldökét.

– A Marchetti csoport... nem rémlik? Miénk az a divatház, amelynek a bemutatóját éppen most zavarta meg.

Zoe arcából kifutott minden vér. Bólintott, és gyenge hangon válaszolt:

– Akkor tudom, ki maga.

A férfi és két testvére néhány évvel ezelőtt örökölték meg a céget apjuktól. Maks azonban sokkal

zárkózottabb életet élt, mint a testvérei, ezért nem ismerte fel azonnal.

A *Marchetti Group* tulajdonában álltak a világ legexkluzívabb divatmárkái. Az öt év alatt, mióta a három testvér átvette a vállalatot, az értéke folyamatosan emelkedett. Nem volt olyan luxusmárka, amely ne lett volna a tulajdonukban, de ha mégis, akkor minden bizonnyal azon dolgoztak, hogy ezen változtassanak. Azok a divatmárkák, amelyek nem tartoztak a Marchetti csoporthoz, nem is voltak említésre méltóak.

És most Zoe itt állt a három hihetetlenül gazdag és hatalmas fivér egyike előtt.

Hirtelen megszólalt a zene. Valószínűleg most kezdődik a műsor, de a férfi nem vette le róla a szemét. Úgy tűnt, nem érdekli, hogy lemarad az elejéről. Zoe-nak eszébe jutott, milyen távolságtartónak tűnt.

– Nem kéne visszamennie? Ha visszaadja a fényképezőgépet, azonnal eltűnök, és soha többé nem lát – ígérte.

Maks Marchetti ránézett az előtte álló vékony, fiatal nőre.

A lány lenyűgözte, még ha nem is akarta bevallani magának.

Első pillantásra meglehetősen átlagosnak tűnt. De második pillantásra volt benne valami, ami teljesen megbabonázta.

Egyenes, mézszőke haját vállig érőre vágatta. Keskeny, egyenes orra, finom álla és kifejező, tengerzöld szeme volt, amely fölött keskeny szemöldök ívelt. Csinos volt, sőt több mint csinos, és nem viselt sminket.

De volt rajta két jól látható heg, az egyik a felső ajkán, a másik pedig az arccsontjától a hajvonaláig húzódott.

Maks elcsodálkozott, vajon honnan származhatnak.

Mintha megérezte volna a férfi tekintetét, az ismeretlen szépség lehajtotta a fejét, hogy a haja eltakarja az arcát.

– Udvariatlanság így bámulni valakit – mondta halkán.

Maks igyekezett ellenállni a készítésnek, hogy odanyúljon, az ujjával felemelje a lány állát, hogy tovább nézhesse. A bőre hibátlan volt, kivéve a hegeket, amelyek halvány rózsaszínben tűntek ki sápadt bőréből.

Maks kíváncsi volt, hogy nézhet ki a gyönyör csúcsán. Vajon elsötétül a szeme, amikor felizgul? Az arca rózsaszínűvé válik?

Váratlan vágó fogta el. A lány nem egyszerűen csinos volt, hanem gyönyörű, olyan természetes módon, amelyet az ő világában nehéz találni. A divatipar annyira a tökéletesség megszállottja volt, hogy a modellek és sztárok sziké alkotta szépsége már nem számított semmi különösnek.

De ez az idegen elbűvölő volt, és valamit mélyen megérintett benne.

Sietve hátrált egy lépést.

– Illetéktelen behatolás – mondta durván. – Ha most távozik, eltekintek attól, hogy büntetőeljárást indítsak ön ellen.

A lány elsápadt a szavaira.

Maks nem törődött a lelkiismeretével, és így folytatta:

– Nem túrjuk a paparazzókat.

A lány kinyitotta a száját, és Maks megbabonázva bámulta az ajkát. Puha és telt, hihetetlenül csábító.

– Nem dolgozom a bulvársajtónak – mondta végül a lány. Kiegyenesedett, és Maksnak el kellett ismernie, hogy igazán jó színésznő. Ellenállt a kísértésnek, hogy végigfuttassa tekintetét a lányon, mert a teste egyértelműen reagált rá.

– Az egész divathét legfontosabb eseményére lopakodott be, ahová csak hírességek kapnak meghívást. Ez nagyon etikátlan viselkedés. A vitát azonban ezennel lezárom.

Maks intett valakinek Zoe háta mögött.

Ahogy a lány megfordult, két izmos biztonsági embert látott, akik egyenesen feléje közeledtek.

– Kérem, nem akartam senkit sem bántani! Tényleg nem a sajtó képviselője vagyok! – hadarta, de szavai süket fülekre találtak.

– Kérem, kísérjék ki ezt a fiatal nőt. És gondoskodjanak róla, hogy soha többé ne jusson be a divatbemutatóinkra – mondta Maks.

Zoe-t a jobb és a bal karjánál fogva megragadták.

– Most komolyan, feketelistára tesznek? – A lány dühösen és zavartan nézett Maksra. Hogy találhatta vonzónak ezt a férfit? Hiszen rideg és szívtelen!

Most már soha nem valósulhat meg az álma, hogy részt vegyen egy divatbemutatón. És az a reménye is szertefoszlott, hogy egy nap divatfotósként megvetheti a lábát ebben az iparágban.

– Mi a baj a fényképezőgéppel? – kérdezte kétségbeesetten.

Maks felemelte a készüléket.

– A maga érdekében remélem, hogy soha többé nem találkozunk.

A két biztonsági ember határozottan a kijárat felé vezette. Zoe most már gyűlölte Maks Marchettit. Mégsem tudta levenni róla a szemét.

A férfi szavai olyan érzést ébresztettek benne, amelyet nem tudott volna megnevezni. Csípősen hátraszólt neki:

– Maga az utolsó ember a földön, akit látni akarok, Mr. Marchetti!

A férfi nem törődött vele, hanem felemelte a kezét, amelyben a fényképezőgépet tartotta, és búcsúzóul intett vele.

Maks figyelte, ahogy a biztonsági emberek kivezetik a nőt. Legszívesebben utánuk szaladt volna, hogy szóljon nekik, engedjék el.

Bosszúsan megrázta a fejét, aztán visszament, hogy a terem végéből nézze a divatbemutatót. De hiába látta a világ legszebb nőit a kifutón, egy ragyogó zöld szempár folyton felidéződött benne. Az elragadtatott tapsot sem hallotta a bemutató végén.

Homlokráncolva döbönt rá, hogy még a lány nevét sem kérdezte meg.

A kezében tartott fényképezőgépre nézett. Egy régi Nikon volt, amely húszéves lehetett, és elég megviseltnek tűnt.

Az lenne a legjobb, ha egyszerűen eldobná a gépet, és nem gondolna többet az esetre. A tulajdonosát úgysem látja többé.

Néhány órával később Zoe vonata Londonba érkezett. Komoran nézett ki az ablakon.

A nyár lassan átadta a helyét az ősznek. Párizsban még mindig napos és meleg idő volt, de Londonban már szürke és borús volt az ég. Az időjárás éppen megfelelt a hangulatának.

Minden alkalommal, amikor Maks Marchettire és a fényképezőgépre gondolt, sikítani szeretett volna. Könnyek égtek a szemében. A Nikon még az apjáé volt. Miért nem vigyázott rá jobban? Most valószínűleg valami szemetesben hever, minden fotóját és emlékét kitörölték belőle.

Zoe a gondolataiba merülve megérintette a felső ajkát. A sebhelyet, amelyet a tizenhét évvel ezelőtti autóbalesetben okozott neki a kamera. A balesetben elvesztette az egész családját: a szüleit és a kisöccsét, Bent. Ő maga nyolcéves volt, Ben pedig öt.

Az apja ült a volánnál. Rövid időre odafordult hozzá, és azt mondta, hogy vigyázzon a kezében lévő Nikonra. Aztán megtörtént a tragédia.

Minden, ami Zoe-t körülvette, lángokban állt, és az egész élete másodpercek alatt megváltozott.

Hirtelen árva lett. Csak ő és apja Nikonja élte túl a balesetet.

Zoe egy pillanatra lehunyta a szemét. Minden erejével próbálta elhessegetni a fájdalmas emlékeket. Nem akart most rájuk gondolni, álmaiban épp elég gyakran élte át a szörnyű pillanatokat.

Sóhajtott, és újra kinyitotta a szemét.

Egy ismert fotós nemrégiben azt mondta neki, komoly esélye van arra, hogy divatfotós legyen, ha sikerül megfelelő kapcsolatokra szert tennie valamelyik nagy divatbemutatón. Ezért utazott Zoe Párizsba.

A hideg futott végig a hátán, amikor ismét Maks Marchettire gondolt. Igazán lenyűgöző férfi

volt. A jelenlétében elevennek érezte magát, és ez nem csak az adrenalin meg az izgalom miatt történt.

Természetesen ő is észrevette a sebhelyeit, mint mindenki más.

Zoe hozzászólt, hogy az emberek megbámulják. Utána általában egy zavart mosoly vagy pillanatnyi kínos csend következett.

Zoe azonban tudta, hogy szerencséje volt. A hegek csúnyák ugyan, de nem drámaian. Vicces módon még Maks Marchetti előtt sem jött zavarba miattuk. Lehajtotta a fejét, de más okból – túlságosan is zavarodott volt a férfi pillantásától.

Legutóbb, amikor ilyesmit érzett egy férfi iránt, a dolgok nem végződtek jól, gondolta lehangoltan. Megbízott valakiben, és hajsza hóján katasztrófa lett belőle.

A vonat megállt, és az utasok leszálltak.

Miért váltott ki belőle vágyakozást a gondolat, hogy soha többé nem látja Maks Marchettit? A férfi valószínűleg most éppen a csillogó afterpartin ünnepel, és nem is gondol rá, miközben ő a londoni metróban ül, hogy hazatérjen a város keleti részén lévő aprócska lakásába.

Megpróbált bejutni a divatvilágba, de szánalmasan elbukott. Bajba került, de tanulni fog belőle. A fotózás iránti szenvedélye csak hobbi volt. Nincs értelme tovább álmodozni a nagy fotóskarrierről.

London, két héttel később

Zoe karja sajgott, az arcizmai már fájtak az erőltetett mosolygástól. Fáradhatatlanul szolgálta fel az italokat a londoni előkelő társaság tagjainak.

A cateringcéget, amelynek Zoe alkalmanként dolgozott, megbízták egy fontos divatrendezvény utáni partival a Bond Streeten. Mindenki, aki élt és mozgott, itt volt, hogy találkozzon az új vezető tervezővel.

Milyen ironikus, hogy a divatmárka éppen a Marchetti csoporthoz tartozik!

Zoe bizsergést érzett a tarkóján, de nem vett róla tudomást. Valószínűleg csak azért, mert ma feltűzte a haját, ahogy a munkaadója megkövetelte. Ettől mindig különösen sebezhetőnek érezte magát, és szégyellte a hegeit.

Nem valószínű, hogy Maks Marchetti felbukkanna egy ilyen eseményen, próbálta megnyugtatni magát. Elhessegette a férfi emlékét, és folytatta a pezsgőspoharak körbekínálását. Amikor azonban megfordult, egy magas, széles vállú alakot pillantott meg a terem másik végén.

Megdermedt.

A férfinak rövid, sötétszőke haja volt, és acélszürke öltönyt viselt. Fehér ingének felső gombját lazán nyitva hagyta. Egy magas, vörös hajú nővel beszélgetett éppen, aki csillogó miniruhát viselt.

Ő az!

Mintha megérezte volna Zoe tekintetét, a férfi felé fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

Zoe képtelen volt megmozdulni. Mostanában olyan gyakran gondolt azokra a szürke szemekre! Amikor Maks felismerte a lányt, a vonásai megkeményedtek.

Mondott valamit a mellette álló nőnek, majd egyenesen Zoe felé indult. Egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

Zoe úgy állt ott, mint egy őz, amely egyenesen a közeledő autó fényszórójába néz.

A férfi megállt előtte.

Az elmúlt hetekben a lány meggyőzte magát, hogy nem is volt olyan jóképű, de tévedett. Most is lenyűgözően festett, bármennyire is barátságtalannak tűnt.

– Hogy jutott be ide? – horkant fel dühösen.

– A vendéglátó cégnek dolgozom.

– Nem túl hiteles. – Maks két kézzel megragadta a tálcát, és a rajta lévő teli poharak aggasztóan csilingelni kezdtek.

Ez végre kizökkentette Zoe-t a kábulatából. Felháborodva felkiáltott:

– Vigyázzon, még a végén leejti! Higgye el, én tényleg itt dolgozom.

– Nem hiszek magának. Adja ide a tálcát, és tűnjön el innen!

Zoe dühösen nézett rá.

– Nem, én itt a munkámat végzem. Nem dobathat ki minden alkalommal, amikor meglát!
Megpróbálta elvenni tőle a tálcát, de mivel a férfi épp ebben a pillanatban engedte el, elvesztette az egyensúlyát. Mintha lassított felvételen látta volna, ahogy az összes pezsgőspohár nagy ívben a levegőbe repült, majd csörömpölve összetört a márványpadlón.

A vendégsereg felmorajlott, aztán csend lett.

Zoe döbbenetesen bámulta a káoszt. A blúza és az arca is nedves volt a pezsgőtől.

Tétován felnézett Maks Marchettire. A férfi szeme elsötétült.

Aztán Zoe meglátta, hogy a főnöke siet felé. Úgy tűnt, mindjárt felrobban. Az arca kivörösödött a méregtől.

Mintha csak védeni akarná magát, Zoe a melle elé tartotta a tálcát, és azt dadogta:

– Sajnálom...

– Egy szót se! Gyere utánam a konyhába!

A főnöke intett egy másik pincérnek, hogy segítsen rendet tenni.

Zoe nem tudott Maks szemébe nézni. Lehajolt, és elkezdte összeszedni az üvegszilánkokat. Élesen beszívta a levegőt, amikor megvágta az ujját.

Maks hirtelen lehajolt, megragadta a kezét, és megvizsgálta.

– Ne csinálja, még a végén komolyan megsérül!

Zoe dühösen elrántotta a kezét. Az áramütésszerű érzés, amelyet a férfi érintése váltott ki belőle, a lelke mélyéig megrázta.

– Mintha számítana magának. Csak hagyjon békén, már így is épp elég bajt okozott.

Az arca égett a szégyentől. Úgy tett, mintha nem venné észre az ujjában érzett fájdalmat, és folytatta a szilánkok összeszedését.

Szerencsére amikor egy idő után felállt, a férfi már nem volt ott.

Bement a konyhába, ahol a főnöke türelmetlenül várta.

– Van fogalmad róla, ki volt az? – kérdezte dühösen.

Zoe gyomra összeszorult. Ennek nem lesz jó vége.

– Sajnos van – válaszolta.

– Mi a fenéért veszekedtél vele egy tálca miatt? – A főnöke hitetlenkedve rázta a fejét. – Maks Marchetti a divatipar egyik legbefolyásosabb embere. A bátyja, Nikos is itt van ma este. Sajnálom, Zoe, de ezek után nem alkalmazhatunk tovább.

A lány kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit a saját védelmében, de aztán ismét becsukta. Nem tudja visszacsinálni a történetet, és a főnöke sosem bocsátja meg neki ezt a nyilvános megszégyenülést.

A főnöke észrevette a vért a kezén.

– Összekensz mindent. Tegyéél a sebre egy ragtapaszt, aztán menj haza.

Zoe előkereste az elsősegélydobozt, majd bekötözte a sebet. Az az átkozott Maks Marchetti! Remélhetőleg soha többé nem látja.

Sajnos a reménye szertefoszlott, amikor nem sokkal később kilépett a személyzeti bejáraton. Az út szélén egy ezüst sportkocsi parkolt. Az ajtó kinyílt, és Maks Marchetti szállt ki belőle.

Zoe nem törődött vele, hanem futásnak eredt, de a férfi könnyedén utolérte, és sétálni kezdett mellette. Fájdalmasan tudatosult benne, hogy kopott nadrág és egyszerű fehér blúz van rajta, amelyen nedves foltok éktelenkedtek a pezsgőtől. Lapos cipőt viselt, és hátzísák volt a hátán. Semmiképpen sem vehette fel a versenyt a partin lévő csinos, elegáns nőkkel.

Bosszantotta, hogy ez miért zavarja egyáltalán. Megállt, és ingerülten megkérdezte:

– Mit akar? Kirúgtak, ez nem elég? Amennyire tudom, az utcák nyilvánosak, bárki tartózkodhat itt, szóval nem vagyok Marchetti-földön, igaz?

Elhallgatott, meglepve a saját érzelmi kitörésétől.

A férfi védekezésül felemelte a kezét. Valahogy zavartnak tűnt, és ez meglepte a lányt.

– Bocsánatot kell kérnem magától.

– Igen, ez igaz.

– Tényleg nem akartam, hogy kirúgják. Megláttam a terem másik végéből, és... – Maks hirtelen

elhallgatott, és életében először nem tudta, hogyan fejezze ki magát.

Nem sikerült elfelejtenie a nőt, aki most előtte állt. Két hete folyamatosan rá gondolt, és szinte minden éjjel róla álmodott. A partin annyira meglepte a felbukkanása, hogy minden józan megfontolást félredobott.

Ez a nő a bőre alá férközött.

Sokszor elgondolkodott azon, hogy vajon túlreagálta-e a divatbemutatón történeteket. Mások mosolyogva pózoltak volna a fotóhoz, a bátyja, Nikos például, de Maks számára a fényképezőgépek vörös vonalat jelentettek. Megsértették a magánéletét. Ez a lány akaratlanul is felnyitott egy régi sebet.

Amikor a partin újra meglátta, ugyanolyan reakciót váltott ki belőle, mint a divatbemutatón – pedig ezúttal még fényképezőgép sem volt nála.

Mert elvetted tőle.

Tényleg tartozott neki egy bocsánatkéréssel.

A lány a haját most leengedve viselte, de a sebhelyeit és a szépségét nem tudta elrejteni. Maks legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, és gyengéden megsimogatta volna a halántékán lévő heget.

Ökölbe szorította a kezét, és hirtelen megkérdezte:

– Miért szökött be a párizsi divatbemutatóra? Mit akart, ha nem hírességeket fotózni, hogy aztán sok pénzért eladhassa őket?

A lány nyelt egyet.

– Szóval elhiszi végre, hogy nem a szenzációhajhász sajtónak dolgozom?

A férfi alig észrevehetően bólintott.

– Megnéztem a fényképezőgépen lévő fotókat. Utcai jelenetek, tájképek, építészet, portrék...

És a róla készült fotó.

Zoe úgy érezte, rajtakapták.

Maks alaposan szemügyre vette, de ő furcsa módon nem bánta, hogy a férfi a hegeit nézegeti, bár egész este kényelmetlenül érezte magát, amikor a partin az emberek észrevették a szépséghibáit, és kíváncsian megbámulták.

Úgy tűnt, hogy a férfi a válaszára vár.

Sóhajtott egy nagyot.

– Nem így terveztem, de egyszerűen nem tudtam ellenállni a lehetőségnek, ami az utamba került. Még soha nem voltam divatbemutatón, és borzasztóan kíváncsi voltam rá. Reméltem, valahogy kapcsolatba kerülhetek más fotósokkal, és megvethetem a lábam a divatfotózásban. Ennyi volt az egész...

– Divatfotós akar lenni?

Zoe kicsit zavarba jött. Igazából soha nem beszélt az álmairól.

– Igen, gyerekkorom óta. De nem vagyok rá alkalmas.

– Ezért dolgozik pincérnőként?

A lány megvonta a vállát.

– Igen, többek között. Irodai takarítóként és bébiszitterként is dolgozom, és angolórákat adok menekülteknek. Egyik munkáért sem fizetnek valami sokat. – Hirtelen rájött, kinek mesél a szomorú karrierjéről: Maks Marchettinek, a világ egyik leggazdagabb emberének.

Zavartan motyogta:

– Köszönöm a bocsánatkérést, de most már mennem kell. Biztos vagyok benne, hogy odabent már hiányolják magát.

– Várjon! – A férfi néhány hosszú lépéssel mellette termett.

A lány dobogó szívvel nézett fel rá.

Maks hirtelen nehezen kapott levegőt, és kinyújtotta a kezét a lány felé.

– Nem kezdhetnénk előlről? Maks Marchetti vagyok.

Zoe meglepetten bámult rá. Arra gondolt, hogy egyszerűen lerázza a férfit. Az lenne a legbiztonságosabb. De aztán az rámosolygott, és ettől a lélegzete is elakadt. Védtelen volt Maks

Marchetti mosolyával szemben. Eddig távolságtartónak tűnt, de ő még ezt is vonzónak találta.

Kényszerítette magát, hogy mély lélegzetet vegyen, majd gondolkodás nélkül megfogta a férfi kezét, és megrázta.

– A nevem Zoe Collins.

Érzéki borzongás futott végig rajta az érintésre, majdnem olyan, mint egy áramütés. De ezúttal nem hátrált meg.

– Zoe. Ez illik magához...

A lány elhúzta a kezét. A bőre bizsergett, mintha megégette volna. Kettejük között a levegő mintha megtelt volna elektromossággal. Csak homályosan érzékelt a környezetét, a járókelőket, az utcán elhaladó autókat ezen a meleg őszi estén.

– Valójában egyáltalán nem vagyok ilyen rámenős, de maga a legrosszabb oldalamat hozta ki belőlem – mondta Maks bűnbánó mosollyal. – Elvégre miattam vesztette el az állását – komolyodott el újra.

Zoe grimaszolt egyet.

– Amúgy is ritkán dolgoztam ennek a cégnek.

A férfi csendben vizsgálta, aztán így szólt:

– Még mindig szeretném jóvátenni a dolgot. Megiszik velem egy italt?

Zoe csodálkozva nézett rá.

– Ital?

Majdnem azt mondta: *randi?* De még időben lenyelte.

Az ötlet egyszerűen túl bizarrnak tűnt. Maks Marchettinek rossz a lelkiismerete, ez minden.

– Igen. Bocsánatkéreként, amiért kétszer is ilyen udvariatlanul viselkedtem magával – mondta a férfi kacsintva.

Az átlagos külsőmmel és a sebhelyeimmel biztosan nem vagyok az ő súlycsoportja, gondolta Zoe. A férfi csak kedves akar lenni vele, ennyi az egész.

A lány teste fájdalmasan megfeszült erre a felismerésre.

– Köszönöm, tényleg, de nem kell ezt tennie. Betolakodtam a párizsi divatbemutatójára, így minden joga megvolt rá, hogy kidobasson.

És hogy elvegye tőlem a fényképezőgépet...

A gondolat még mindig elszomorította.

– Nem csak bocsánatot akarok kérni. Szeretném jobban megismerni. Maga... lenyűgöz engem.

Zoe gondolatai száguldottak. Ő, Zoe Collins, a teljesen átlagos lány, lenyűgözte Maks Marchettit?

– Én... – A lány elnémult, amikor hirtelen vaku villant mögötte, valamivel távolabb. Egy híresség távozott éppen a rendezvényről. – Nem kéne visszamennie? – kérdezte, és a bejárat felé mutatott.

Maks meg sem fordult.

– Nem, már találkoztam azokkal, akikkel akartam.

Zoe zavartan megrázta a fejét, és próbálta elhessegetni a bizsergető izgalmat, amit érzett.

– Mr. Marchetti, az ott a maga világa, ez pedig itt az enyém – mondta, és a buszmegálló felé mutatott. – Köszönöm az ajánlatot, de nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

– Kérem, hívjon Maksnak. A Mr. Marchetti az apámra emlékeztet, és az sosem jelent jót.

Zoe szerette volna megkérdezni, hogy miért, de az ajkába harapott.

A férfi elkomorult, és azt kérdezte:

– Vagy esetleg a barátja már otthon várja?

Könnyű lenne hazudni neki. Aztán hazamehetne, és soha többé nem látná őt. De Zoe megrázta a fejét.

– Nem, egyedül élek. Nincs barátom.

Lazán kellett volna hangzania, de ahogy kimondta a szavakat, újra érezte a nyomasztó ürességet. Egyszer már megpróbálta elúzni a magányt egy romantikus kapcsolattal, de az szörnyű hiba volt. Azóta került minden érzelmi közelséget. De a gondolat, hogy most egyszerűen hazamenjen, és soha többé ne lássa Maks Marchettit, szinte fizikai fájdalmat okozott neki.

Csak egy ital lenne, nincs benne semmi, súgta neki egy belső hang.

Zoe ösztönösen érezte, hogy megbízhat ebben a férfiban. De azt is tudta, hogy ez érzelmileg nagyon veszélyes lehet rá nézve.

– Akkor mi tartja vissza? – kérdezte Maks.

Csak egy ital.

Zoe hirtelen nevetségesnek érezte magát. Túlságosan is sokat képzelt bele ebbe az egészbe.

– Rendben, szívesen.

A megkönnyebbülés, amely e szavak hallatán átjárta, meglepte Maksot. Nem volt hozzászokva, hogy a nők haboznak elfogadni a meghívását. Zoe azonban mintha komolyan mérlegelte volna az érveket és ellenérveket.

Zoe Collins valószínűleg több szempontból is kivételes egyéniség.

– Ismerek egy jó klubot nem messze innen. Szálljon be! – mondta a férfi.

A lány mintha kissé elsápadt volna. A gyér fényben azonban ezt nem lehetett megállapítani.

– Rendben – mondta.

Maks gyorsan írt egy sms-t, hogy értesítse a klubot az érkezésükről.

Az autótúrán észrevette, hogy Zoe görcsösen szorongatja a hátizsákját.

– Félsz?

A lány gyors pillantást vetett rá.

– Egy kicsit.

– Te nem vezetsz autót?

Zoe megrázta a fejét.

– Nem, Londonban nincs szükség autóra.

Maks gyakran hallott olyan emberekről, akik nagyvárosban éltek, és soha nem szereztek jogosítványt, de gyanította, hogy itt most ennél többről van szó.

– Biztos lehetsz benne, hogy kiváló sofőr vagyok.

A lány ránézett, és amikor a tekintetük találkozott, mosolyogva mondta:

– Nem is vártam mást.

Maks vizonozta a mosolyát. Örült, hogy sikerült kicsit elterelnie a lány figyelmét az idegességéről.

Néhány perccel később megállt egy jellegtelen városi ház előtt. Miközben kicsatolta az övét, jött egy boy, és kinyitotta nekik az ajtót.

– Ez egy zárt körű klub. Remélem, nem gond.

Zoe igyekezett, hogy ne maradjon tátva a szája.

– Persze, semmi gond.

A lába kissé remegett, mint minden alkalommal, amikor kocsiba ült. De Maks nem túlzott, nagyon jó sofőr volt, így biztonságban érezte magát mellette. Ez teljesen új élmény volt számára, hiszen általában pánikba esett, ha autóval kellett utaznia.

Semmi sem utalt arra, hogy a tömör tölgyfa ajtó mögött egy klub van, és Zoe azon tűnődött, mennyire lehet exkluzív.

Ahogy felmentek a lépcsőn, Zoe minden lépésnél érezte, hogy Maks mellette van, de lerázta magáról ezt az érzést. Biztos volt benne, hogy ez csak egyszeri alkalom, semmi több. Különben is, nem áll készen többre, mondta magának.

Az ajtó kinyílt, és egy karcsú nő mosolyogva üdvözölte őket:

– Miss Collins, Mr. Marchetti, örülök, hogy itt vannak. Elvehetem a kabátjukat?

Zoe meglepődve állt meg a küszöbön. Honnan tudja a nő a nevét?

Maks gyengéden a hátára tette a kezét, hogy előreengedje. Bár az érintés pehelykönnyű volt, Zoe gyorsan tett egy lépést előre. Hirtelen rájött, hogy talán a vesztébe rohan.

Biztosan megégetné magát Maks Marchettivel, és ezellen nem tehet semmit.

– Tetszik? – kérdezte Maks, miután helyet foglaltak.

Figyelte, ahogy Zoe körülnéz a klubban, és megcsodálja a magas mennyezetről lógó csillárt,

amelyen számtalan égő világított.

Az ujjai viszkettek, hogy a lány haját a füle mögé tűrje, hogy jobban láthassa az arcát.

Mi ütött belé? Normális esetben a mások szeme láttára történő szeretetnyilvánítás tabu volt számára. Az ilyesmit az emberek félreértelmezik.

– Ez a hely nagyon... elegáns – mondta a lány kissé kipirulva.

Maks azon tűnődött, vajon a hajával próbálja-e elrejteni a sebhelyeit.

Elgondolkodva nézett körül.

– Igen, kicsit túl elegáns, és egy kicsit elavult is. Hamarosan átalakítjuk.

– Ez a te klubod? – kérdezte a lány megdöbbenve.

– Igen, működtetünk klubokat is – mondta Maks közömbösen.

– Van valami, ami nektek nincs?

– Néhány dolog, de már dolgozunk rajta.

– Világuralomra törtök?

– Pontosan – válaszolta a férfi vigyorogva.

Egy pillanatig némán néztek egymásra. Aztán Zoe lekapta róla a szemét, és megkérdezte:

– Miért van függöny az összes boksznál?

– Behúzhatod, ha magányra vágysz.

Zoe elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– De miért...? – Aztán elhallgatott és elpirult, amikor rájött a férfi szavainak értelmére. – Ó!

Maks már régóta nem látott nőt elpirulni. A vér hirtelen gyorsabban száguldott az ereiben.

Szerencsére a pincér hozott nekik egy üveg pezsgőt a jéggel teli pezsgőhűtőben, és két poharat. Töltött nekik egy pohárral, majd távozott.

– Tényleg szükség van erre? Elvégre ez nem randi – jegyezte meg Zoe öntudatosan.

Maks átnyújtott neki egy poharat. Mélyen a szemébe nézett, és azt kérdezte:

– Tényleg nem?

Zoe szíve izgatottan dobogott. Maks olyan közel volt hozzá, hogy még azt is látta, hogy a szeme szűrkesége világosabb a szivárványhártya széleinél. Az állát enyhe borosta fedte.

Koccintott vele, és azt mondta:

– Egészségünkre!

A poharak dallamosan csilingeltek.

– Egészségünkre!

Zoe belekortyolt az italába. A pezsgő gyümölcsös, száraz ízt hagyott maga után.

– Az akcentusod...?

A lány nem számított erre a kérdésre.

– Ír vagyok, de tizennyolc éves korom óta Londonban élek.

– Van családod Írországban?

Megrázta a fejét, és gyorsan témát váltott. Nagyon jól ki tudott térni a családjára vonatkozó kérdések elől.

– Te olasz vagy?

– Félig olasz, félig orosz. Anyám orosz volt.

– Vannak testvéreid, ugye? – Zoe tudta, hogy a férfi nem egyedül vezeti a Marchetti cégcsoportot, de ez volt minden.

Maks bólintott.

– Két fivérem. És egy féltestvérem. Ő anyám és az amerikai testőre viszonyából származik. Az egyikből a sok közül, amiket azalatt folytatott, hogy apám felesége volt.

Érzelemmentesen mondta, de Zoe érezte benne a feszültséget.

– Közel álltok egymáshoz a testvéreiddel?

Maks állkapcsán megrándult egy izom.

– A fivéreim és én nem együtt nőttünk fel. Csak akkor ismertük meg egymást igazán, amikor apám meghalt, és átvettük a *Marchetti Group*ot. Szóval nem álltunk különösebben közel egymáshoz.

De a húgommal, Sashával nagyon jól kijövünk.

- Hány éves?
- Huszonhat.

Ugyanannyi idős, mint Zoe?

- Gyerekkorodban gyakran jártál Oroszországban?

A férfi megrázta a fejét, és ivott egy korty pezsgőt. Zoe a poharat tartó kezére nézett.

– Nem, anyám családja megszakította velünk a kapcsolatot, miután anyám hozzáment apámhoz, aki az egész vagyont rá ruházta. Ez volt az ő nagy átverése.

Az őszintesége meglepte Zoe-t.

Mintha olvasott volna a lány gondolataiban, Maks hozzátette:

- Csak azt mondom, amit az interneten is megtalálsz.
- Hol nőttél fel?
- Főleg Rómában és Párizsban.

Egy fiatal, nadrágkosztümös nő lépett oda hozzájuk. Bocsánatkérően nézett Zoe-ra.

- Elnézést a zavarásért. – Aztán Makshoz fordult, és átnyújtott neki egy táskát. – Ez az, uram.
- Köszönöm, Maria.

A fiatal nő ismét távozott, Maks pedig átadta Zoe-nak a táskát.

- Ez a tiéd.

A lány szíve nagyot dobbant, amikor rájött, mi lehet a tartalma. Ahogy kinyitotta a táskát, Maksra nézett.

Hatalmas megkönnyebbülést érzett, amikor másodpercekkel később a kezében tarthatta a fényképezőgépét.

- Azt hittem, kidobtad – motyogta.
- Majdnem megtettem, de aztán meggondoltam magam.
- Szerencsére – mondta Zoe feszült hangon.
- Nem lehetett nem észrevenni, mennyit jelent neked ez a gép.

Zoe bólintott.

- Az apámtól maradt rám, aki fotós volt... többek között.
- Ismert fotós?
- Már régóta halott. Ezért ragaszkodom annyira a kamerájához – mondta Zoe.
- Te is fotós lettél?

Zoe félénken megrázta a fejét.

- Nem, mindent magamtól tanultam.
- Ez azt jelenti, azért osontál be a divatbemutatóra, hogy tapasztalatot szerezz?

Zoe letette a kamerát az asztalra, és szégyenlősen azt mondta:

- Nagyon sajnálom...

De Maks félbeszakította:

– Nem, én reagáltam túl. Nem szeretem, ha valaki megsérti a magánéletemet. A húgomat és engem gyerekkorunkban állandóan követtek a paparazzók. A szüleinknek nyilvánosak voltak a viszonyaik és a veszekedéseik, így mi is reflektorfényben éltünk.

- Nagyon sajnálom.

Maks megvonta a vállát.

– Ez is a hatalom része.

– Hány éves voltál, amikor a szüleid elváltak?

– Tizenöt. Anyám mostanra már a harmadik férjet fogyasztja. – Maks hangja tompának tűnt, mintha nem vágya több kérdésre a témában.

Zoe nagyon jól megtudta érteni. Sok mindenről ő sem szeretett beszélni. Fogta a fényképezőgépét, és azt mondta:

- Köszönöm, ez nagyon sokat jelent nekem.
- Miért készítettél rólam képet?

Zoe érezte, hogy elpirul. Kényszerítette magát, hogy egyenesen Maksra nézzen, bár legszívesebben

elbújt volna. A férfi szürke szemének kérdő tekintete idegessé tette.

– Biztos nem kell mondanom, hogy nagyon vonzó férfi vagy.

– Biztos vagyok benne, hogy rengeteg vonzóbb férfi volt azon az eseményen – válaszolta Maks. Zoe nem volt ebben annyira biztos. Aztán megvonta a vállát, és a lehető legnagyobb elfogulatlansággal azt mondta:

– Csak észrevettelek, és... Mindenki más figyelemre vágyott, de te olyan zárkózottnak és magadba fordulónak tűntél...

Maks szája sarka megrándult.

– A csevegés és a felszínes beszélgetés nem kenyerem. Inkább egyedül szeretek lenni. – A szemé összeszűkül, miközben a lányt vizsgálgatta. Zoe hirtelen nehezen kapott levegőt. – De én is észrevettelek.

A lány szíve hevesen kalapált.

– De... én csak egy átlagos nő vagyok.

Zoe őszintén meglepettnak tűnt. Maks érezte, hogy nincs hozzászokva a bókokhoz.

– Az elmúlt két hétben folyton rád gondoltam. Megtartottam a fényképezőgépedet, és megnéztem a fotókat. Egyetlenegy sincs rólad.

– Miért kellene magamról fényképet készítenem?

– Mert gyönyörű vagy.

Maks érezte, hogy a lány bezárkózik, és kerüli a tekintetét.

– Nem kell ezt mondanod. Tudom, hogy nem igaz.

A férfi ellenállt a készítésnek, hogy óvatosan megemelje a lány állát, és arra bírja, hogy ránézzen.

– Lehet, hogy nem vagy olyan magas és sovány, mint egy modell, de igazán gyönyörű nő vagy, Zoe.

A lány gyanakodva nézett rá.

Nem úgy tűnt, mintha a férfi gúnyt űzne belőle.

Annak idején nagyon élvezte Dean bókjait, de nem sokkal később kiderült, hogy a volt barátja csak manipulálni akarta.

De Maks Marchettihez képest Dean Simpson egy senki. Maks sokkal nagyobb sebet tud ütni rajta, ha hagyja.

Zoe fájdalmasan megtanulta, milyen veszélyes dolog reménykedni. Tényleg újra kockáztatni akarja a szívét?

Nem!

– Nem áltatom magam. A céged a tökéletes szépséget reklámozza, és mindketten tudjuk, hogy én még csak a közelében sem járok a hegeimmel.

Maks elgondolkodva vizsgálgatta őt. Tekintete végigvándorolt az arcán, és a lány érezte, hogy ismét elpirul. Bosszantotta, hogy így felkeltette a férfi figyelmét. Remélte, hogy a sebhelyei említése majd elriasztja.

– A tökéletességet túlértékelik. Hidd el, a kis hibákat sokkal lenyűgözőbbnek találom. Mindenkinek vannak hibái, Zoe, de a legtöbb ember tökéletesnek tűnő homlokzat mögé rejti őket.

A lány nyelt egyet. Nem számított ilyesmire. A férfi szavai mélyen érintették, mert legbelül ő is ugyanígy vélekedett.

Mielőtt bármit is válaszolhatott volna, Maks megfogta a kezét.

– Hogy van az ujjad?

– Semmi baj, nem volt mély a vágás.

– Az én hibám, hogy megsérültél.

Zoe kényszerítette magát, hogy elhúzza a kezét.

– Tényleg nem fáj. – Újabb kortyot ivott a pezsgőből, remélve, hogy ez majd megnyugtatja a szívdobogását. Soha nem gondolta volna, hogy Maks Marchetti ennyire... együttérző tud lenni.

A tény, hogy a férfi megtartotta a fényképezőgépét, sőt még vissza is adta neki, olyan érzéseket ébresztett benne, amelyekről legszívesebben nem vett volna tudomást. Szüksége volt egy kis szünetre. Össze kell szednie magát, mielőtt bajba kerül.